

Malin Stehn

**ONNEA
VAAN**

Suomentanut

Outi Knuuttila-Sundqvist

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos

Lycka till

Copyright © Malin Stehn 2023

Published by agreement with Ahlander Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-44198-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Lukakselle ja Elviralle

Prologi

Emily

Hän makaa aivan rinteen juurella. Frakin hännäkset ovat rutussa selän alla, oikea käsivarsi on vääntynyt luonnottomaan asentoon ja toinen poski lepää raskaasti kasteista nurmea vasten. Näyttää siltä kuin hän nukkuisi.

”Emily Brandt?”

Pitkä virkapukuinen poliisi kävelee minua kohti. Hänen taskulamppunsa valokeila pyyhkii puiston yli, saa puut ja pensaat säihkymään hetken vihreinä ja sulautumaan sitten jälleen pimeyteen.

”Nihlzen”, vastaan. ”Emily Nihlzen.”

”Sinäkö hänet löysit?”

Poliisi nyökkää rinteen suuntaan. Nostan katseeni ja näen täysikuun mollottavan kuin kelmeä diskopallo salmen yläpuolella. Maisema on kaunis kuin taulu. Haluaisin viipyä siinä, mutta taskulampun kirkas valo pakottaa minut takaisin. Kysymys toistetaan, ja minä pudistan päätäni, horjahdan.

”Tarvitseeko sinun istuutua?”

Poliisi tarttuu minua ranteesta, mutta työnnän korkoni maahan ja kerään laahuksen käsivarrelleni.

”Ei, pärjään kyllä.”

”Mutta sinä siis et löytänyt häntä?”

”Meidän vieraamme...” Käännän kasvoni ylöspäin. ”Miten... Mitä me teemme heidän kanssaan?”

Poliisi ei vastaa, taluttaa minut vain pois.

Liikumme hitaasti pitkin sorakäytävää. Ruumiini on yhtä aikaa raskas ja painoton, jalat kompastelevat eteenpäin.

Ulkotulet ovat sammuneet. Pihamaalla seisoo ambulanssi ja kaksi poliisiautoa huolimattomasti pysäköityinä. Ne eivät sovi kukaan, niiden ei pitäisi olla täällä. Kartanon terassilta kuuluu kiihtyneitä ääniä. Matalan kaiteen luona tungeksii juhlapukuisia naisia ja miehiä tähyilemässä pimeään puistoon.

Kun saavumme terrassin rappusille, puheensorina taukoo. Minusta tuntuu, että kaikki kääntyvät ympäri ja tuijottavat minua. Näen sumean kyynelverhon läpi, miten valkoiset avokkaani siirtyvät rappuselta toiselle, ja annan poliisin johdattaa minut lasioville.

Täällä on niin paljon ihmisiä ja niin epätodellisen hiljaista.

Mutta samalla hetkellä kun astun ruokasalin kynnyksen yli, hiljaisuus särkyi. Ääni kuuluu alhaalta puistosta. Se on aluksi kuin hiljaista vikinää, ja muuttuu sitten vaikeroivaksi ulvonnaksi.

Pohjaton epätoivo halkaisee elokuisen yön.

Häät

1

Annika

Aamuaurinko on herättänyt kärpäsen, joka surisee itsepintaisesti pääni ympärillä. Yritän pitkän tovin olla välittämättä siitä, takerun unenhorrokseen. Sitten suutun. Miksi tuon pahuksen kärpäsen täytyy oleilla juuri täällä? Asuntoni ei ole iso, mutta täällä on kyllä runsaasti tilaa meille molemmille. Kun kärpänen kolmannen kerran laskeutuu nenälleni, huitaisen sitä vain sillä seurauksella, että lyön itseäni kasvoihin.

Se on koittanut. Lauantai, jonka olen reilun seitsemän kuukauden ajan sinnikkäästi yrittänyt työntää mielestäni. Lauantai, joka on merkitty suurella mustalla rastilla kalenteriini. Nostan huopaa, jota käytin peittona viime yönä, tunnustelen sohva kädelläni ja löydän kännykkäni kahden sohvatyynyn välistä. Haljennut näyttö kertoo kellon olevan varttia vaille kuusi. Olisin tarvinnut vielä kahden tunnin unet. Vähintään. Mutta nyt aivot ovat päässeet vauhtiin ja nukahtaminen lienee mahdotonta.

Pääni rojahtaa takaisin koristetyynylle, puhelin lipeää kädestäni ja putoaa matolle sohvapöydän alle. Suljen silmäni, makaan hievahtamatta ja tunnen samalla jomottavan jyskytyksen otsassani. Miksi join eilen? Tämä on juuri se päivä, jolloin minun pitäisi näyttää raikkaalta. Mitä minä oikein ajattelin?

Totuus on, että mietin asian läpikotaisin. Oli perjantai-ilta pitkän työviikon jälkeen. Hermoni olivat kireällä, ja tiesin etten pys-

tyisi nukahtamaan ilman alkoholia. Ajatuksena oli ottaa pizzan kanssa lasillinen punaviiniä, korkeintaan kaksi. Viereisellä pöydällä oleva hanapakkaus kielii siitä, että tulin juoneeksi todennäköisesti vähän enemmän. Voin pahoin. On vaikea sanoa, joutuuko se viinistä vai päivämäärästä.

Kärpänen on siirtynyt ikkunan luo ja syöksähtelee lasia vasten vimmaisella raivolla. Lasken sormillani. Minulla on seitsemän tuntia aikaa laittautua valmiiksi, pakata yöpymislaukku ja syödä lounasta. Seitsemän tunnin päästä minun täytyy olla valmis istuutumaan ratin taakse. Matka siihen pisteeseen tuntuu täysin mahdottomalta. Se tuntuu vuorikiipeilyltä. Tai ehkä pikemminkin erämaavaellukselta. Kieli on liimautunut kitalakeen, mutta en edes tiedä, miten jaksaisin nousta sohvalta juodakseni vettä.

Se, mikä minua odottaa, tulee joka tapauksessa olemaan paljon parempaa kuin siihen valmistautuminen. Yhdessä uskollisen työkaverini Pirkon kanssa olemme uppoutuneet lukuisiksi tunneiksi keksimään verukkeita. ”Olin jo varannut matkan”, ”Kissa täytyy viedä leikkaukseen” tai ”Olen vatsataudissa” ovat muutamia ehdotuksiamme. Mutta hyväksyttäviä tekosyitä ei ole. Ja oletan että mikroskooppinen osa minusta *haluaa* olla mukana. En kai olisi muuten hyväksynyt kutsua?

Kirje makasi eteisen matolla eräänä keskiviikkona tammikuun puolivälissä. Olin juuri tullut töistä kaupan kautta kotiin. Jääkylmä skäneläinen sade yhdistettynä navakkaan tuuleen oli saanut minut vetämään toppatakin vetoketjun ylös asti, huppu oli vedetty villamyssyn päälle ja solmittu tiukasti. Vain nenä ja silmälasit pilkistivät hupun raosta.

Aavistin pahaa ensi hetkestä lähtien. Se johtui kirjekuoren vaaleanpunaisesta väristä ja käsialasta, jonka tunnistin. Tyttäreni käsialaa.

Se ei oikeastaan ollut kovin suuri yllätys. Silti painetun kortin koukeroiset hopeakirjaimet aiheuttivat minulle sydämentykytystä. Toppatakki yhä leukaan asti suljettuna lysähdin lipaston vieressä olevalle jakkaralle, työnsin etusormen kirjekuoren liepeen alle ja repäisin. Paperi liimautui hikisiin sormiini ja silmälasit olivat huurossa kävelyn jäljiltä, mutta minulla ei ollut mitään vaikeuksia lukea tekstiä.

Save the Date!

Me menemme naimisiin 24. elokuuta 2019.

Kutsu ja lisätietoa tulossa myöhemmin.

Emily & William

Sanat aiheuttavat minulle vielä nytkin kylmiä väreitä, ja vedän jalat huovan alle. Kärpänen tuntuu luopuneen ulosmurtautumisyrityksistään. Se surisee yhä, mutta ääni heikkenee koko ajan.

Toivon että olisin jossain muualla. Tai vielä mieluummin: toivon että olisin joku muu. Ei tässä näin pitänyt käydä. Mutta on naiivia uskoa, että elämänsä voi suunnitella. Elämä tapahtuu, ja jos sitä yrittää suunnitella, tulee vain pettymään.

Emily

”Minä rakastan sinua.”

William suutelee hikistä otsaani ja kierähtää omalle sängynpuoliskolleen, jää selälleen makaamaan, huohottaa.

”Ja minä...” Sanat tulevat katkonaisesti. ”Minä rakastan sinua.” Vilkaistu kelloon saa minut vetämään henkeä. ”Shit, William! Meillä on kiire. Tämä ei kuulunut suunnitelmiin.”

Kohtaan kaksi säkenöivän sinistä silmää.

”Täysin sinun syytäsi.” William hymyilee. ”Saat syyttää itseäsi, koska olet niin vastustamaton.”

Nousen istumaan, tönäisen häntä kevyesti kylkeen ja hivutaudun sitten kohti sängyn reunaa.

”Ylös sängystä!” huudan matkalla kylpyhuoneeseen. ”Eikö sinun pitä olla pian Ibben luona?”

”Rauhoitu, rakas. Minulla on tilanne hallussa.”

Kiirehdin suihkuun, avaan hanan ja suljen silmäni. Ajatella, että se on vihdoinkin koittanut – päivä, jota olen odottanut niin pitkään. Koko päivän kulku on tallennettuna päähäni elokuvan tavoin. Tiedän täsmälleen, miten se leikataan, mikä musiikki soi taustalla ja miltä loppukuva näyttää. Sama koskee kaikkia valokuvia. Ne ovat verkkokalvollani ja mielessäni sijoitettuna muistalbumiin nimeltä *Meidän rakkautemme*. Tai mikä sen nimeksi nyt tuleekaan.

”Kaikki hyvin?”

Williamin ääni saa minut säpsähtämään. Hän työntää päänsä suihkukoppiin, ja minä tempaisen suihkupään käteeni ja suuntaan sen suoraan häntä kohti. Hän väistää viime hetkellä ja selviää kiviin nahoin.

”Anteeksi.” William nauraa huurretun lasiseinän toisella puolella. ”En voinut vastustaa kiusausta.”

Samalla kun ajelen sääreni, käyn läpi tehtävälistan tekemättömät asiat. Niitä ei ole enää kovin monta, suurin osa on ruksattu tehdyiksi.

Viimeisen vuoden ajan olen omistanut suurin piirtein kaiken vapaa-aikani tarjousten pyytämiseen juhlatiloista, kolmen ruokalajin menyiden koemaisteluun ja täydellisen hääpuvun etsimiseen. Olen valinnut kukat, varannut muusikot ja valokuvaajan, hoitanut kutsukortit, paikkakortit ja lauluvihot. Sanomattakin on selvää, että mainostoimistossa työskentelystä on ollut minulle hyötyä. Koordinoijana en itse puuhastele suunnittelun parissa, mutta kollegani ovat auttaneet minua valitsemaan paperilaadun, värit ja fontin kaikkiin painotuotteisiin.

Koska Williamin on ollut pakko panna työnsä etusijalle, hän ehdotti jossain vaiheessa, että ottaisimme avuksi ammattimaisen hääsuunnittelijan. Perusteellisen harkinnan jälkeen sanoin ei. En halunnut ulkopuolisen suunnittelevan meidän suurta päiväämme. Örenäsin kartanon löysin aivan sattumalta. Kuntosalilla eräs nainen näytti minulle kuvan Instagramissa, etsin netistä kartanon kotisivut ja minusta tuntui heti, että se oli oikea paikka meille. Romanttinen ja ylellinen, sopivan suuri.

William on kutsunut paikalle *Hänt i Veckan* -viikkolehden. Tai tarkemmin ottaen: he maksavat siitä, että saavat ainoana lehtenä seurata häitämme. Tuntuu hieman halpamaiselta myydä itsensä juorulehdelle. Toisaalta on ihanaa, että paikalla on rajoitettu määrä toimittajia.

Vaihdamme vuoroa suihkussa ja puen aamutakin päälleni, menen takaisin yläkertaan ja korjaan astiat keittiönpöydältä äkisti keskeytyneen aamiaisemme jäljiltä. Tunnen hymyn karehtivan suupielissäni, kun muistelen miten William ajoi minua takaa alakerran makuuhuoneeseen asti. Kukaan ei saa minua niin sekaisin kuin William. Ja tunne vaikuttaa olevan molemminpuolinen. Yhä edelleen, viiden vuoden jälkeen, meidän on vaikea pitää näppelijämme kurissa toistemme lähellä. Minä rakastan, rakastan, rakastan häntä. Hän on elämäni suuri rakkaus, enkä aio ikinä päästää hänestä irti.

”Minä lähdän nyt.”

William on pukeutunut ja laskenut viikonloppulaukkunsa rappusille. Pitkä pukupussi roikkuu portaikon kaiteella.

”Nopeaa toimintaa.” Kävelen hänen luokseen, painan pääni hänen rintaansa vasten. ”Oletko hermona?”

”En yhtään.” Hän antaa suukon päälaelleni. ”Sinähän olet ajatellut kaiken valmiiksi.”

Astun askeleen taaksepäin.

”Niin olen. On oikeastaan vain yksi pieni epävarmuustekijä.”

”Mikä?”

Hänen ilmeensä on vilpittömän kysyvä.

”Äiti.”

”Äsh.” William kävelee portaiden luo ja tarttuu laukun nahkasankoihin. ”Älä ole huolissasi. Kaikki menee hyvin. Ei kai hänellä ole tapana häpäistä itseään julkisesti?”

”No ainakin sellaisesta on pitkä aika.” Pudistan päätäni, lähinnä päästäkseni eroon epämiellyttävästä tunteesta, joka ei ota lähteäkseen. ”Mutta sinä olet oikeassa, minä lopetan murehtimisen.”

”Sano terveisiä Cissille ja Amandalle.” William heittää lentosuukon ennen kuin ottaa frakin kaiteelta. ”Minä ikävöin sinua jo nyt.”

Rappusten teräsrakenne kitisee hänen jalkojensa alla, ja pian ulko-ovi sulkeutuu. Kiedon aamutakin tiiviimmin ympärilleni ja kävelen maisemaikkunan luo vilkuttamaan. Ehdin juuri ja juuri nähdä vilaukselta Williamin kohotetun käden ennen kuin hän katoaa näkyvistä. Edessäni kimaltaa meri, ja horisontissa siintää Juutinrauman sillan siluetti. Lenkkeilijä kaartaa Bar Italian kulman ympäri isot kuulokkeet korvillaan, turistiryhmä valokuvaa toisiaan Titanic-laiturin kärjessä. Ja aurinko paistaa aivan kuten unelmissani.

Poistun ikkunan luota, etsin kännykkäni ja avaan sen. Kahdeskymmenesneljäs elokuuta. Ajatella, että meidän päivämme on koittanut. Mikään ei saa pilata sitä – mikään ei *voi* pilata sitä.

Ei Erik. Ei äiti.

Vatsassa lepattaa. Veljeni tekee harvoin itsestään numeroa, mutta äitiin ei oikein voi luottaa. Toiminko oikein kutsuessani hänet?

Sään tavoin Annika Brandt kuuluu yksityiskohtaisen hääsuunnitelmani harvoin tekijöihin, joita en voi hallita. Tiedän mitä mieltä hän on Williamista. Kaikki, jotka tuntevat tai ovat joskus tunteneet meidän perheemme, tietävät mitä mieltä äitini on Williamista. Äiti ei ole koskaan yrittänyt salata sitä. Päinvastoin. Hän on toittanut mielipiteitään kenelle tahansa, joka on jaksanut kuunnella.

Kun Williamista ja minusta tuli pari, luulin että hän pehmenisi, että hän alkaisi nähdä Williamin sellaisena kuin hän nykyään on. Toivoin sovintoa. Uutta alkua minulle ja äidille, äidille ja Williamille, ja myös meidän perheillemme. Mutta kihlaus ja hääsuunnitelmat eivät ole saaneet aikaan toivottua vaikutusta, jokainen askel on pikemminkin etäännyttänyt meitä toisistamme. Äiti käyttäytyy kuin pikkulapsi – hän on hädin tuskin puhunut kanssani sen jälkeen, kun kerroimme menevämmme naimisiin.

Isä on luvannut pitää äitiä silmällä, ja minun käy häntä vähän sääliksi sen takia. Hänen pitäisi saada nauttia illasta eikä toimia lapsenvahtina puoliksi alkoholisoituneelle eksälleen. Mutta koen sen velvollisuudekseni Williamia kohtaan. Ottaen huomioon kaiken, mitä äiti on sanonut ja tehnyt, en halua ottaa riskejä. Ei pidä unohtaa, että William on nykyään julkisuuden henkilö. Ihmiset ovat kateellisia hänen menestyksestään, ja kateelliset ihmiset etsivät virheitä.

Olisi suunnattoman kiusallista, jos äiti esiintyisi humalassa vieraidemme ja toimittajien edessä. Mutta samaan aikaan: millainen tytär minä olisin, jos en kutsuisi omaa äitiäni osallistumaan elämäni suurimpaan päivään?

3

Erik

”Missä sinun frakkisi on?” Niken askeleet lähestyvät, ja päästän irti mustasta kankaasta, vedän nopeasti vetoketjun kiinni. ”Et kai ole tullut katumapäälle?” Hän jatkaa samaan hengenvetoon: ”Älä näytä noin helpottuneelta. Tarkoitin vain, että haluatko vaihtaa vaatteet nyt vai myöhemmin.”

Hetken todellakin luulin, että hän viittasi häihin.

”Kyllä minä sen tajusin. Enkä ole tullut katumapäälle. Vaihdan vaatteet, kun pääsemme perille.”

Hän ottaa pukupussin vastaan, lähtee takaisin eteiseen, mutta pysähtyy puolivälissä ja kääntyy ympäri.

”Miten sinä voit?”

Kurkkuani kuristaa.

”Kaikki on hyvin.” Nielaisen. ”Miten niin?”

”Vaikutat aika hiljaiselta.”

”Äsh.” Yritän hymyillä, mutta en todennäköisesti onnistu kovin hyvin.

”Se johtuu vain Williamista ja... koko jutusta. Vuokrata nyt konainen helkkarin kartano.”

Nike vastaa hymyyni.

”Ei hän sentään koko rakennuskompleksia ole vuokrannut”, hän sanoo. ”Örenäsissa on konferenssitoimintaa ja kylpylä. Se vaikuttaa koostuvan useasta eri rakennuksesta.”

”Se ja sama”, mutisen. ”Kartano, frakkipakko ja... En vain jaksaa. Keneen hän haluaa tehdä vaikutuksen?”

”Vieraisiinsa, luulisin.” Nike kohauttaa olkiaan. ”Tai koko maailmaan, itse asiassa. Eikös hänellä ole satatuhatta seuraajaa Instassa? Eikä hän sitä paitsi ole häistä yksin päättänyt. Siskollasi on niissä varmasti sormensa pelissä.”

Huokaan ja vilkaisen ulos ikkunasta. Syksy on parin kuukauden päässä, mutta kuivan kesän vuoksi lähimetsikössä pilkottaa jo kelastuneita lehtiä. On hienoa, että metsä on niin lähellä, vaikka asun keskustassa. En ole koskaan katunut opiskelupaikkakuntavalintaani, Göteborgissa on monia hyviä puolia. Toisin kuin kurssikaverini, jätin opiskelijakämpän väliin ja ostin suoraan omistusasunnon. Kiinteistönvälittäjästä huomasi, että parikymppiset opiskelijat eivät kuuluneet hänen tavanomaiseen asiakaskuntaansa. Mutta raha ei ainakaan ollut ongelma.

Katson taas Nikeä.

”Me lähdemme niin nopeasti kuin voimme, heti aamiaisen jälkeen. En aio olla siellä hetkeäkään ylimääräistä.”

”Pää pystyyn, Erik. Ajattele sitä minilomana.” Nike tietää, että aion protestoida, ja nostaa toisen kätensä pystyyn hiljentääkseen minut. ”Saat hyvää ruokaa, viiniä ja hotelliaamiaisen ilman että maksat siitä penniäkään. Se on sentään positiivista, vai mitä?”

Päivällinen ja yöpyminen Örenäsin kartanossa olisi mahtava juttu. Jos vain välttyisin tapaamasta joukon ihmisiä, jotka muistuttavat minua kaikesta siitä, minkä haluan yksinkertaisesti unohtaa. Usean kuukauden ajan olin vakaasti sitä mieltä etten menisi, mutta Nike esti minua vastaamasta kutsuun kiihtymyksen vallassa. Aivan kuten isäkin, hän yritti saada minut näkemään asian siskoni näkökulmasta.

”Emily haluaa, että tulet. Ei hän muuten olisi kutsunut sinua.”

Viimeisenä vastauspäivänä kirjoitin kutsukortissa olleeseen sähköpostiosoitteeseen, kiitin ja ilmoitin osallistuvani. Valehtelin

että minun täytyisi ottaa mukaan henkilökohtainen avustaja, eli Nike. Vastaus saapui lähes välittömästi. Totta kai saisin ottaa avustajan mukaan. Emily lupasi varata meille vierekkäiset huoneet. Hän tiedusteli, sopiko minulle, että meidät sijoitettaisiin sivurakennukseen kartanon sijasta. Pohjakerrokseen, tietenkin.

Vastasin, että se sopi vallan mainiosti. Mutta ei se ole mainiota. Se, mitä on tapahtumassa, on käsittämätöntä. Täydellisen käsittämätöntä. Sen, että siskostani ja Williamista tuli pari, täytyy olla universumin tapa kostaa. Tai ehkä se on vain todiste siitä, että kaikki mikä voi mennä pieleen, myös menee pieleen.

William Nihlén, vanha luokkakaverini ja entinen joukkueoverini. Nykyään niin sanotun teknologiayrityksen, WibNetin, perustaja ja toimitusjohtaja. Se kuulostaa hienolta, mutta itse asiassa he vain laskevat todennäköisyyksiä ja lataavat niitä eri vedonlyöntialustoille.

Hänelle povattiin loistavaa tulevaisuutta jalkapalloilijana, mutta hän lopetti pelaamisen ja alkoi opiskella tietojärjestelmätiedettä Lundin yliopistossa. Eikä ollut kovin iso yllätys, että hän keskeytti myös opintonsa juuri ennen valmistumista. Siksi onkin hämmästyttävää, että hänen perustamastaan yrityksestä tuli niin valtava menestys.

Tulevasta langostani on tullut idoli nuorille yrittäjille, jotka haaveilevat urasta teknologia-alalla. Hän on ahkerasti käytetty luennoitsija, joka näkyy usein myös televisiossa. Enimmäkseen hän kertoo menestystarinastaan, ensimmäisistä opiskelijasuunnossa tehdyistä hapuilevista yritelmistä pian koittavaan pörssiin listautumiseen. Hänellä on tapana tehdä iso numero siitä, että hän on noussut huipulle omin avuin, huomauttaa aina, että hänellä oli vaikeat lähtökohdat. ”Usko itseesi” ja ”Tahto vie läpi harmaan kiven” ovat muutamia niistä monista kliseistä, joita hän mieluusti toistelee.

Se häiritsee minua. William Nihlzenillä ei nimittäin ollut mitenkään vaikeat lähtökohdat. Ei sanan varsinaisessa merkityksessä. Epäilemättä ylioppilasjuhlien jälkeinen vuosi ei ehkä ollut niin mukava, mutta Krister-isä on aina ollut taustalla. Hän on silotellut tien pojalleen. Krister osti Williamille opiskelija-asunnon Lundin keskustasta kolmella miljoonalla ja jatkoi sitten poikansa taloudellista tukemista yrityksen koko alkuvaiheen ajan.

Useimmat sitä paitsi unohtavat, että Williamin yhtiökumppani Ibbe on liikeyrityksen aivot. William on vain yhtiön toimitusjohtaja ja kasvot. Mutta jatkuvasti kasvavalle ihailijaparvelle sillä ei tunnu olevan merkitystä. William Nihlzenillä on sympaattinen olemus. Hän esiintyy edukseen ruudulla, ja saa peliyhtiöt ympäri maailman ostamaan WibNetin vedonlyöntialustaa järjettömillä summilla.

En tiedä, miten monta kertaa olen ollut vähällä soittaa hänelle ja kertoa kaiken. Ei sillä, että haluaisin hänelle jotain pahaa, en enää. Lähinnä on kyse taakan jakamisesta.

4

Mats

”Miten sujuu, kulta?”

Isobel seisoo takanani. Hän laskee kätensä olkapäilleni ja hie-roo niitä varovasti.

”Hyvin.” Käänän täyteen töherretyn paperin ylösalaisin. ”Mutta minun täytyy kirjoittaa koko roska puhtaaksi, näen hädin tuskin mitä tässä lukee.”

Isobel kumartuu eteenpäin ja antaa suukon poskelleni.

”Tee niin.” Hän irrottaa otteensa. ”Mutta ole riipeä. Meillä ei ole koko päivää aikaa.”

Repäisen lehtiöstä uuden paperin ja alan kirjoittaa, mutten pääse ensimmäistä riviä pidemmälle. Teksti on täynnä yliviivauksia ja sinne tänne sinkoilevia nuolia. Hikoilen, avaan pöydällä olevan nuuskarasian ja työnnän nuuskan huuleen. Mikä minua vai-vaa? Miksi olen lykännyt tämän viime hetkeen?

Aikoinaan nautin yleisön edessä puhumisesta. Minulla oli tapana improvisoida ja onnistuin usein oikein hyvin. Mutta siitä on jo monta vuotta. Päivän tilaisuus on sitä paitsi aivan erityinen ja vaatii ylimääräistä ajatustyötä. Kun morsiamen isä pitää puhetta, mikään ei saa mennä pieleen. Puheen täytyy olla tunteellinen mutta ei liian siirappinen, hauska olematta kuitenkaan tökerö. Emilyn ei tarvitse hävetä istuessaan ystäviensä seurassa.

Rehellisyyden nimissä olisin toivonut, että häät olisivat vähän vähemmän loisteliaat. En tunne oloani mukavaksi ylellisissä tilaisuuksissa, enkä voi olla odottamatta ensi viikonloppua, jolloin tämä spektaakkeli on ohi. Tuiki tavallista lauantaita ei voita juuri mikään. Pari tuntia töissä, ehkä hetki puuhastelua puutarhassa, ja sitten olut television ääressä.

Kun Emily tuli käymään kotona ja kertoi seurustelewansa William Nihlzénin kanssa, toivoin että oli kyse ihastuksesta, uskotte-
lin itselleni että se menisi pian ohi. He olivat silloin niin nuoria, ja tuntui epätodennäköiseltä, että he pysyisivät yhdessä paria kuu-
kautta pidempään. He ovat yhä nuoria, mutta rakkaus on kestänyt, enkä ole voinut tehdä asialle mitään. Miten voisın estää tytärtäni menemästä naimisiin rakastamansa miehen kanssa, kun kyseinen mieskin rakastaa häntä?

Emme ilmeisesti kykene koskaan katkaisemaan siteitämme Nihlzénin perheeseen. Minä olen sopeutunut ajatukseen, mutta Emilyn äiti sen sijaan ei ole päässyt asian yli. Annika on siinä suhteessa järkkymätön.

”Mitä sinä teet, Mats? Istutko uneksimassa?”

Isobelin kysymykset kiskaisevat minut irti ajatuksistani. Taitan paperin kahtia ja otan lukulasit päästäni.

”Mitä haluat minun tekevän?”

Isobel hymyilee ja läpsäyttää minua henkarilla, jota pitelee toisessa kädessään.

”Voit aloittaa pakkaamalla auton.”

Kannan laukut ulos. Kun menen takaisin sisälle hakemaan frakkia, kuulen Isobelin hyräilevän radiossa soivan kappaleen mukana. Paistetun pekonin haju leviää ympäri taloa, olemme päättäneet syödä yksinkertaisen lounaan ennen kuin lähdemme ajamaan. Kurkistan keittiöön ja näen avovaimoni ottavan pieniä tanssiaskeleita lieden edessä. Paita on niin pitkä, että se peittää

melkein kokonaan pyöräilyshortsit, ja pitkän mustan tukan ympärille on kiedottu kukallinen huivi, arvatenkin siksi, ettei ruoan käry tarttuisi hiuksiin.

”Illalla meidän täytyy sitten pyörähdellä kristallikruunujen alla.” Nostan pukupussia edessäni. ”Eihän sitä joka päivä pääse kartanojuhliin.”

”Älä unohda lahjaa.” Isobel nostaa katseensa paistinpannusta. ”Se on makuuhuoneen vaatekaapissa.”

Menen taas autolle, lasken pukupussin matkustajan istuimen niskatuen päälle ja tarkistan, että frakin takki todellakin on paikallaan pukupussissa. Paita ja housut odottavat sängyllä, ei ole mitään järkeä pukeutua ennen kuin olemme syöneet. Naapurin ovi kolahtaa kiinni pensasaidan toisella puolella, ja minä kiirehdin ylös rappusia. Minulla ei ole nyt aikaa kuunnella yhtäkään Tommy'n monologia.

Lahjapaketti on tosiaankin vaatekaapissa, se on asetettu neulepaitapinon päälle ja paketoitu kaikkien taiteen sääntöjen mukaan. Häälahja oli kova pähkinä purtavaksi. Mitä antaa nuorelleparille, jolla on jo kaikki tarvittava ja joka sitä paitsi kylpee rahassa? Monen tunnin jahkailun ja kinastelun jälkeen päätimme luopua sukukalleudesta. Kaunis antiikkinen intarsiakoristeltu puurasia on peräisin Isobelin suvulta Kolumbiasta. Emilyllä on tapana hypistellä sitä meillä ollessaan.

Minulla ei ole aavistustakaan, mitä ex-vaimoni aikoo antaa hääparille lahjaksi. Annika ja minä olemme saaneet tarpeeksemme toisistamme, otamme yhteyttä vain äärimmäisessä hädässä.

Kännykkäni on yöpöydällä. Lasken paketin kädestäni ja katson, onko kukaan soittanut. Olen kiitollinen, että Erikistä ei ole kuulunut mitään. Hän siis mitä ilmeisimmin voi hyvin.

Juuri kun puhelin solahtaa taskuun, kuuluu viestin merkkiääni, ja kaivan kännykän jälleen esiin. Kunhan se ei vain ole koirahoito-

lasta. Zorron ja Zitan vastaanottanut nainen vaikutti tyypiltä, joka ottaa yhteyttä pienimmästäkin asiasta. Sellainen, joka vaatii, että tulemme hakemaan koirat jonkin vähäpätöisen vaivan takia.

Mutta viesti ei ole koirahoitolan omistajalta. Lähettäjän nimen näkeminen herättää vastenmielisyyden tunteen koko kehossani.

Kahdeksan vuotta
aikaisemmin